Cristian M. Teodorescu

Basme africane

Povestitoarea

Mamma Kappa

care-plânge-din-piatră-apa

aşa spunea:

- Popor-sobor,

v-am dat căldura şi focul

şi roata, şi norocul – monstru!

Femei, copii, bărbaţi:

De voi vedea cândva pe alţii-n locul vostru

va însemna că v-a sosit sorocul

să fiţi uitaţi.

Basme africane

Nu se ştie dacă micul domn Pitpalac remarca câinii care-i ieşeau mereu în cale. Aceasta pentru că cartierul în care locuia a fost dintotdeauna populat cu ei. Se poate spune chiar că cele dintâi vieţuitoare ale intersecţiei Trafic Greu cu Străzile Veseliei şi Înclinată erau câinii aceştia şi aceia. Adevărul este că Costel Pitpalac trecuse de prea multe ori drept un tip cu capul în nori ca să nu ajungă să fie chiar aşa. Lumea era ca cocoloşul de sfori înnodate, pentru el. Aiurit şi mititel, nu-ţi doresc să fii ca el.

Şi totuşi povestea lui este foarte simplă. Parcă calculaţi dinainte de Mamma Kappa, paşii lui mărunţi se pierdeau în pantofii de piele împletită cu care se căsătorise, divorţase şi se pregătea să se aşeze în coşciug. Coborând scările de la serviciu, el şi paşii aceia aveau să se aventureze pe bulevardu-alunecăcios, să traverseze în fugă ţop-ţop-ţop fosta zebră din faţa defunctei Eva-Diverta, să urce într-un autobuz oprit la semafor, aterizând în mod fatal pe o pereche de cizme ieftine lăcuite. Aşa că Costel avea să facă cunoştinţă cu cuconiţa proprietară a cizmelor. O chema Sevastiţa, locuia cu chirie nu se precizează unde şi era proaspăt părăsită de un bărbat al cărui nume nu interesează. Pitpalac a chemat-o la el acasă, ceea ce ea a acceptat fără şovăire. Ghinionul lui era că locuia tocmai la parter şi că copiii îi spărseseră şi atunci toate geamurile. Odată intraţi în garsoniera de pe Strada Veseliei, Costel a destupat o

bere la 2 litri jumătate şi a turnat în ceaşca de cafea şi în paharul periuţei de dinţi. După care se îndreptară uşor-uşor spre pat, însă parcă cam în acel moment au început să latre câinii chiar sub geamul lor spart. Şi lătrau câinii aceia ca şi când de mult n-ar mai fi avut această ocazie, pe toate tonurile şi semitonurile posibile. Asurziţi, cei doi oameni din povestirea aceasta au renunţat să se mai facă înţeleşi. Este de presupus că atunci Pitpalac a făcut observaţia că câinilor vagabonzi le-a crescut foarte mult numărul în ultimul timp.

A încercat să se prefacă că nu-i pasă, dar hămăiturile, hăuliturile şi mârâiturile deveniseră insuportabile. Deci Costel Pitpalac a trebuit să urle de mai multe ori ca să se facă înţeles:

- Hai să dormim! Hai să ne culcăăăm!

Sevastiţa a terminat operaţiunea de dezechipare foarte repede, apoi a scotocit prin poşetă după o carte gri intitulată "Basme africane", colecţia bpt, anii 1970. Era modul ei de a semnala că acceptă să doarmă acolo, dar atâta tot, având în vedere condiţiile. Luând în considerare că-n casă se făcuse frig rău din cauză că canaliile alea iar îi spărseseră geamurile, Pitpalac se gândi că cu atât măcar să se aleagă de pe urma prezenţei Sevastiţei, adică căldură. Se dezbrăcă şi se vârî în pat, lipit de ea, care mormăi neauzită. Atunci când îşi trecu braţul pe sub ceafa ei remarcă că lătrăturile încetaseră. De mult. Ecourile din mintea lui se ştergeau treptat şi, până să se gândească cum putea şi el la altceva, a tras cu ochiul la ceea ce citea femeia. Citi câteva rânduri şi uită instantaneu ce citise, deoarece imediat observă că-n jurul patului se aflau vreo două duzini de câini care-i priveau. Atunci realiză că şi el se transformase într-un câine mic, negru şi cam şchiop, iar Sevastiţa îl privea fără nicio urmă de uimire. Urlă şi el o dată adânc, să vadă cum e, apoi o linse pe obraz. Şi citi alături de ea, căci cititul nu-l uitase.

*

În ţinutul Bana vieţuia un şarpe boa care le răpea pe toate noile căsătorite chiar din prima noapte de nuntă, iar după şapte zile le mânca (nu se spune ce se mai întâmpla în acele şapte zile). Nimeni nu-l putea ucide, pentru că de fiecare dată când i se tăia capul, îi creştea altul nou.

Într-o zi, boa o răpi pe femeia unui om numit Ntiy. A doua zi acesta plecă să se lupte cu şarpele. Ajuns lângă vizuină, o auzi pe nevasta lui vorbind astfel:

- Frumosul meu boa, moartea care mă ameninţă nu mă poate împiedica să am o dorinţă: aş vrea să ştiu cum s-ar putea să ţi se ia viaţa.

Boa îi răspunse că în luminişul din pădurea unde au făcut ei prima dată un picnic la marginea drumului se află un ou magic, incandescent, la care se închină războinicii Bildikry. În acest ou se găseşte un taur, în taur o căprioară, în căprioară un fazan, în fazan o cutie cu poza lui Mihail Gorbaciov, iar în cutie o pasăre colibri. Ar fi suficient să fiu atins de pulberea radioactivă care se găseşte în creierul artificial al păsării colibri – şi voi muri.

Femeia nu înţelese nimic, iar Ntiy cu atât mai puţin, firește (omul este mai prost decât femeia). El însă avea un sclav care aparţinuse pe vremuri tribului Maşiniştilor şi pe care-l luă cu el. Acesta-i indică în ce direcţie să meargă, detectând de la distanţă radioactivitatea Oului

cu o maşinărie importată din filmul Călăuza. Pe drum, asupra lui Ntiy se năpusti un leu, care-i smulse testiculul drept. Ntiy nu se înfricoşă, iar leul îl întrebă de ce.

- Pentru că în curând voi avea de a face cu un animal mult mai cumplit decât tine.

Curios, leul îl însoţi. Apoi un leopard se repezi la Ntiy şi-i smulse testiculul. Ntiy îi spuse şi leopardului de ce nu i-a fost frică, iar leopardul îl urmă şi el. Apoi, pe rând, o acvilă şi un uliu îi smulseră lui Ntiy urechea stângă şi urechea. După care li se alăturară şi ei. Apoi Ntiy se împiedică de o piatră, iar piciorul lui, supărat că stăpânul l-a lovit, se desprinse şi plecă înjurând. Piatra, curioasă din cauza calmului lui Ntiy, îl urmă şi ea.

Ajunşi la ou, piatra îl sparse. Leul ucise taurul cel fioros, iar leopardul prinse sprintena căprioară care ieşise din taur. Acvila îl sfâşie pe fazan din zbor, iar cutia cu poza lui Gorbaciov căzu lângă aparatul de detecţie al Maşinistului care pârâia înnebunit. Crezând că iar a explodat o centrală model Cernobâl, Gorbaciov scoase un strigăt de uimire, iar prin gura lui larg deschisă scăpă colibriul, pe care-l vână uliul. Sclavul maşinist scoase şurubelniţa şi-l desfăcu în părţile componente.

- Cum facem să-l aspersăm (n-am găsit altă traducere pentru browunghadabda, N. Trad.) pe şarpele boa cu pulberea radioactivă? întrebă Ntiy.

Maşinistul se scărpină în chelia care i se forma văzând cu ochii şi spuse că ar putea construi un aparat să-l telecomande pe colibri până în grota lui boa şi să se dezintegreze în pulbere asupra lui. Însă-i trebuiau piese. Aşa că fiecare contribui cu ce-i prisosea. Leul le dădu un emiţător care-i folosea când era mic să păstreze legătura cu mama lui, dar acum îl cam plictisea de când maică-sa murise şi-l suna într-una. Leopardul le dădu servomotorul de punere în mişcare a cozii care nu-i mai trebuia de când i-o pârliseră maimuţele din Odiseea Spaţială 2001 odată ce descoperiseră în deşert o lupă mare de tot. Acvila şi uliul se scuzară, spunând într-un glas că n-aveau nimic de dat. Le trebuiau toate piesele, altfel le-ar fi fost afectată siguranţa în zbor şi, astfel, riscau să le fie retrasă licenţa de operare (trywezqudambobdo) la următorul control trimestrial. În cele din urmă, Ntiy îşi demontă dispozitivul de acţionare a piciorului care se supărase şi plecase. Sclavul încropi telecomanda şi transformă pasărea colibri într-un dron colibri, iar Ntiy, drept răsplată, îi restitui libertatea sub formă de necesitate înţeleasă.

Ntiy conduse colibriul până la peştera şarpelui, care dormea încolăcit pe nevasta lui. Pasărea scoase o serie de sunete foarte stridente care însemnau conform ediţiei a XXIX-a a Boalingvisticii scoală-te-n-mă-ta sau bagă-ţi-o-n-cur (depinzând de dialect). Şarpele se trezi de indignare, ieşi din peşteră, iar colibriul explodă asupra lui precum o rachetă V2 în Picadilly Circus. Ntiy alergă – aşa cum putea, într-un picior – şi îşi îmbrăţişă soţia. Apoi o aduse acasă.

Din motive lesne de înţeles, căsătoria lor nu se putu desfăşura mulţumitor în continuare. Ntiy fu alungat de acasă, iar mai apoi soţia lui plecă şi ea în altă parte, departe, să i se piardă urma, deoarece era convinsă că alţi şerpi boa vor reveni şi vor face o mare anchetă şi un tămbălău cumplit ca să elucideze moartea colegului lor.

*

Pitpalac era amărât. Nici măcar câinii nu-l mai vroiau. După ce trăise câtva timp în mijlocul lor, îi redaseră forma omenească şi pantofii din piele împletită – iată-l din nou obligat

să bată drumul până la serviciu şi înapoi, să asculte de şefi mai tembeli decât ultima javră de pe maidan. Să trudească, să se zbată. Ce mult ducea dorul vieţii de câine!

Se simţea singur. Îi lipsea Bucureştiul acela căcăniu, flatulant şi cacofonic. După ce consultaseră Remoteligenţia, câinii hotărâseră să-l readucă în altă parte, pentru că absenţa lui prea îndelungată dintr-un loc risca să stârnească suspiciuni, dacă ar fi apărut din nou tot acolo. Aşa, fusese dat dispărut pur şi simplu. Cine ar fi avut timp să cerceteze dispariţia misterioasă a unui umil funcţionar cu domiciliul la intersecţia Veseliei cu Înclinată, pe care-l mai chema şi Pitpalac? Poliţia română? Câinii lătrau a batjocură când auzeau de ea.

Iar acum nu mai avea niciun prieten, pentru că tot cercul lui de cunoştinţe din vieţile de om şi câine se destrămase. Gaston se scufundase odată cu Titanicul (nu murise, bineînţeles, dar cine ştie pe unde şi sub ce formă se mai afla acum). Felix fusese mutat la Sighetul Marmaţiei pe un ecran de 15 ţoli, Martin plecase pe Lună cu misiunea Apollo XXI. Ca să nu mai vorbim de Steve, despre care maestrul Ion Hobana afirmă că face parte din echipajul colonelului Nemo pe Nautilus. Pitpalac încercase în repetate rânduri să obţină informaţii de la Remoteligenţie despre vreunul din ei, îi căutase chiar şi pe Google Multiverse, scrisese şi o scrisoare la Mecca, însă mai-marii lumii acesteia se pare că nu erau prea interesaţi de micile curiozităţi ale guvernaţilor, pierduţi cum erau cu toţii într-o oază uitată din marele Omnideşert.

Atunci încercă să intre în vorbă cu vreun Câine. Însă cei care erau de gardă pe străzi, credincioşi consemnului, nu făceau altceva decât să se gudure şi să dea din coadă atunci când necunoscuţii inconştienţi se aplecau să-i mângâie.

Costel înjura lipsa lui de formă la examenul de Paracapacitate. Picase lamentabil. Orice câine era în stare să-şi modeleze corpul după cum vroia, schimbându-i structura internă sau aspectul exterior. El nu, nici după luni şi luni serioase de antrenament. Ce n-a reuşit el niciodată a fost să "facă curat" înainte de a pleca dintr-un corp şi în principal să repună creierul organismului în care rezidase în parametrii în care i-a găsit. De câte ori intrai într-o altă entitate, circuitele neuronale ale acesteia te avertizau: la plecare vă rugăm să lăsaţi acest loc în starea în care v-ar plăcea să-l găsiţi.

Până la urmă, Costel Pitpalac se urcă pe o cămilă vorbitoare la mâna a doua şi plecă în altă oază, doar-doar o întâlni pe cineva cunoscut. Acolo m-a întâlnit pe mine şi mi-a povestit toate acestea. Şi altele. Şi altele.

*

Mamma Kappa tocmai punea la punct basmul Vacii-fără-coarne, care – în mare – era cam acesta:

1. Vaca-fără-coarne locuia într-o colibă, departe. Nu avea nici familie, nici stăpân. Trăia ca o văduvă. Singură. Împletea rogojini, ţesea stofe, mânca iarbă dar şi fasole fiartă şi resturi de trilobiţi, era un hibrid curios între vacă şi femeie.

2. Această fiinţă găseşte la un moment dat un modul cosmic ovoidal eşuat în deşert, cam în locul în care s-au filmat unele din scenele din Al cincilea element. Crezând că-i vreun ou gustos de dinozaur, decide să-l ia acasă.

3. Însă din informaţia genetică stocată în biocipurile de la bordul astrobiectului se sintetizează altceva, de îndată ce devine disponibilă materia primă necesară (despre a cărei origine nu se poate nimeni pronunţa). Apare aşadar o fată neobişnuit de frumoasă, cu pielea albă, spre deosebire de celelalte femei de prin partea locului. Fata primeşte numele de Frumoasa-cu-părul-lung.

4. Numele fetei merită puţină atenţie. Deşi Vaca-fără-coarne o tundea adeseori, părul îi creştea văzând cu ochii (aidoma capetelor şerpilor boa), până la o lungime aproximativ egală cu înălţimea fetei, care era apreciabilă, nemaivăzută de la nuvela Pe Strada Mântuleasa încoace.

5. Vaca-fără-coarne prosperă, pentru că împletiturile din părul Frumoasei se vând extrem de bine, ele vindecând cam orice beteşug. Speranţa de viaţă a populaţiei se dublează, natalitatea creşte cu 325 %.

6. În acel loc apare Costel Pitpalac, pietrificat din cauza furtunilor violente de nisip, călare pe cămila căreia i se uscase gâtul şi nu mai putea vorbi.

7. Mamma Kappa îl dă jos de pe cămilă, dintre cocoaşele unde era blocat de simbiorganitele care-l hrăniseră în tot aceşti ani şi îl scaldă într-o baie de enzime dizolvate în apa vieţii, până când îl face să învie şi s-o răpească pe Frumoasa-cu-părul-lung, pe care o programase să-l iubească.

8. Vaca-fără-coarne îi ajunge din urmă şi, ca s-o pedepsească pe fată, îi desprinde pielea feţei şi i-o confiscă. De groază, fata creşte şi mai mult. Aşa că Frumoasa-cu-părul-lung rămâne de ruşine, cu faţa de schelet, îngrozindu-l pe Pitpalac cu statura ei aproape de două ori mai mare decât a lui.

9. Deşi fata îşi ascundea craniul după o enormă glugă neagră

şi, în principiu,

de la gât în jos rămânea o femeie deosebit de atrăgătoare;

deşi când se afla aproape de ea, în picioare amândoi, Pitpalac nu-i putea zări figura,

numai faptul că în orice moment ea s-ar fi putut apleca asupra lui,

imobilizându-l între genunchii tari ca piatra,

l-ar fi putut fixa cu găvanele negre,

i-ar fi putut şopti mişcând uşor maxilarul că-l iubeşte

şi ar fi încercat să-l sărute agitându-şi limba ei roşie printre dinţii enormi şi imaculaţi

- îl înnebunea de groază

şi de la o vreme nu-şi mai putea controla micţiunea atunci când se afla în preajma ei.

10. În continuare, Pitpalac trebuia să meargă la Vaca-fără-coarne şi să-i ceară iertare, înduplecând-o să-i redea fetei faţa şi viaţa obişnuită. Vaca-fără-coarne avea să-i ceară cămila, pantofii din piele împletită, plus niscaiva sevicii ale fetei prin secolele următoare (pregătise şi coasa), înainte de a le înapoia pielea feţei Frumoasei.

… Aşa prevăzuse Mamma Kappa, dar între timp se anunţă expediţia şerpilor boa şi ancheta ca să rezolve moartea lui boa, cel ucis de Ntiy. Pentru a rezolva acest incident diplomatic, Mamma Kappa se deplasă la faţa locului şi-l întemniţă până una-alta pe Ntiy, pe care între timp îl părăsise şi celălalt picior, ca să-l predea Tribunalului Reptilian. Cât era ea plecată, Pitpalac se refugie la ea în colibă, se îndrăgosti de secretara ei, fosta nevastă a lui Ntiy, şi nu mai vru cu niciun chip să audă de Frumoasa-cu-păr-lung şi de mama ei adoptivă, Vaca-fără-coarne.

Numai că femeia din Bana era ocupată până peste cap, avea de rezolvat o mie de cereri, toate foarte importante, adresate Mammei Kappa.

Una dintre cereri provenea de la Ntiy, scrisă de mâna lui nesigură (cealaltă fugise) şi solicita Mammei Kappa să redefinească povestea lui în sensul că o femeie care-l iubeşte va umbla prin toată lumea să-i adune bucăţile care l-au constituit vreodată, începând cu urechile şi terminând cu ceea ce consumaseră leul şi leopardul – şi să-l încropească la loc. Femeia plânse şi clasă această cerere.

Astfel, Pitpalac ajunse să locuiască în anticamera colibei Mammei şi cu acest prilej văzu cum aşteptau acolo Maimuţa, Câinele şi Elefantul la Poarta Uscatului – şi Delfinul, Caracatiţa şi Morsa la Poarta Apelor. Era liber un post, postul ocupat până nu de mult de Om.

- Mamma Kappa este cam nebună, îi spuse femeia lui Pitpalac. Nu m-aş mira să dea postul tocmai caracatiţelor sau morselor.

- Dar ce, au murit toţi oamenii?

- O parte au părăsit planeta. Iar o altă parte, chiar dacă au rămas aici, n-au mai evoluat deloc, dându-le răgaz celorlalţi să-i ajungă din urmă. Aşa că acum postul de stăpân al Lumii este oarecum scos din nou la concurs. Unde mai pui că, de când nu se mai fabrică ţesături din părul Frumoasei, molimile au reînceput ca niciodată iar Frumoasa însăşi, de disperare, în curând îşi va lua rolul pregătit de Vaca-fără-coarne în serios.

Pitpalac însă nu se simţea deloc vinovat, ca un bucureştean lipsit de caracter ce era.

- Şi Mamma Kappa? întrebă el.

- Mamma se ocupă mai mult de treburi administrative. Cum şi când vin furtunile de nisip sau invaziile de lăcuste. Sau cutremurele. Sau musca ţeţe. Cam asta i-au dat oamenii care au plecat în Cosmos să facă. Şi a făcut şi ea ce-a putut, doar-doar i-o face să evolueze şi pe aceştia. Numai că acum situaţia a devenit foarte încurcată.

- Bine, dar… oamenii care au plecat sunt probabil puternici, ei n-au niciun cuvânt de spus aici?

- Dacă îi doare cumva, le-ar fi păsat de la început. Aşa spune Mamma Kappa. În loc ca omenirea să se scindeze în două specii, una care a învăţat să stăpânească spaţiul şi timpul, alta care a ajuns acum să fie depăşită de anumite animale (şi, în curând, de toate), ar fi putut evolua cu toţii, ceva mai lent, dar împreună. Însă aceia (arată femeia în sus, iar lui Pitpalac i se pare că zăreşte craniul Frumoasei aplecându-se spre el şi nu-şi poate stăpâni tremuratul) aceia sunt la mii de ani şi de ani-lumină depărtare. Chiar s-au desprins complet de noi. Mai trimit din când în când ajutoare. Câte un vraci, un vindecător, un profet, o cometă purtătoare de material genetic sau un transport de hrană pentru pisici expirată. Sau toate scursorile Galaxiei. Numai Mamma ştie câtă bătaie de cap are cu cei surghiuniţi aici, cărora le-a oferit azil politic. Vin pe capul nostru, nu fac nimic, şi cer mâncare şi poveşti. Poveşti în care să se regăsească, personaje cu care să se identifice, care să le poată oferi iluzia că trăiesc.

- Este prea mult pentru o femeie singură, reia fosta femeie a lui Ntiy. De-aia s-a şi ţicnit niţeluş. De la o vreme s-a apucat de poezie şi consideră că licenţa poetică (powquzdenga) îi dă dreptul să-şi imagineze toate aberaţiile şi să eludeze (brangombongdendo) orice logică.

Când Mamma Kappa s-a întors, i-a găsit împreună. S-a supărat puţin pe Pitpalac că nu respectase scenariul, dar între timp situaţia se simplificase întrucâtva: Frumoasa-cu-părul-lung începuse să plângă de disperare, iar lacrimile curgând de pe faţa ei, atârnată într-un cui în coliba Vacii-fără-coarne au înduioşat-o pe aceasta. În plus, îi provocaseră şi două inundaţii. Drept care i-a redat Frumoasei înfăţişarea dinainte.

Între timp însă, fosta soţie a lui Ntiy, neputând uita clipele frumoase pe care le petrecuse cu boa în peştera acestuia şi auzind că semenii lui, neînduplecaţi de insistenţele Mammei Kappa, instalaseră un birou de criminalistică în regiunea Bana, îşi făcu bagajele şi plecă, angajându-se secretară acolo. Îi lăsă lui Pitpalac un bileţel pe care scria Pa Pitpalac!

Costel rămase aşadar singur, Mamma Kappa îl trăta cu răceala cu care orice autoare respectabilă îşi tratează personajul nereuşit – aşa că începu s-o curteze nebuneşte pe Frumoasa-cu-părul-lung. Se simţea prost, realiza că n-ar trebui să facă aceasta, el care o părăsise când ea se afla la ananghie. Îşi dădea seama că ea era cu mult mai tânără, neasemuit de frumoasă şi mult mai impozantă decât el. Total nepotrivită. Însă acolo, în pustiu, nu putea găsi altă femeie, exceptând-o pe Mamma Kappa care oricum era prea bătrână şi mai era şi autoarea poveştilor lor. Iar Frumoasa-cu-părul-lung, care se deprogramase între timp, îl acceptă în ciuda mutrei lui de gogoşar, constituţiei pirpirii, caracterului infect şi pantofilor împletiţi de înmormântare. Nu vroia să rămână singură, pentru că ar fi trebuit să se întoarcă înapoi la Vaca-fără-coarne (aşa spusese Mamma Kappa: nu este bine ca femeia să fie singură). Şi auzise că în coliba Vacii-fără-coarne bântuia o molimă printre roboţii de bucătărie, maşina de spălat era gripată şi cea de povestit virusată – presimţea aşadar că maică-sa adoptivă avea s-o pună să facă ea toate aceste treburi.

Pitpalac o însoţi într-o lungă călătorie care urmărea să recupereze părţile lui Ntiy, a cărui poveste o înduioşase pe Frumoasa-cu-părul-lung. Ntiy între timp zăcea în puşcărie lipsit de picioare, mâini, urechi, nas, abdomen, păr, gură şi torace, întorcând pe toate feţele întrebarea Ce este ceea ce este? Frumoasa îi încropi un nou trunchi dintr-o canistră veche, apoi reuşi să convingă cele două picioare şi mâini să se întoarcă; numai că toate aceste membre erau cam năzuroase şi niciunul nu vroi să-şi reia locul dinainte, spunând în cor că s-au plictisit acolo unde stătuseră câteva zeci de ani şi că Ntiy se poate descurca foarte bine şi aşa, adică: având mâna stângă în locul piciorului drept, piciorul stâng în locul mâinii drepte,

mâna dreaptă în locul mâinii stângi şi piciorul drept în locul piciorului stâng. Să fie mulţumit că are patru membre valide, noi de-aici nu ne mai mişcăm. Frumoasa-cu-părul-lung îi mai montă urechi de hipopotam, apoi făcu rost de un testicul de leopard şi de unul de leu. Aşeză totul împreună, apoi ţesu repede un pled din părul ei, cu care-l înfofoli pe Ntiy timp de trei zile şi trei nopţi. Îl puse pe Costel să-l păzească fără odihnă, sub ameninţarea cu bătaia la fundul gol, aşa cum i se administra şi lui Hans de către nevastă-sa spre sfârşitul poveştii lor.

Ntiy se trezi în cea de-a patra dimineaţă şi începu să alerge atât de repede încât se ridică la cer. Frumoasa-cu-părul-lung, care sperase că refăcându-l pe războinicul acesta temut îşi va croi şi ea un bărbat demn de acest nume, îşi smulse părul din care crescură tufe de canabis şi se resemnă (iarăşi) cu Pitpalac. Numai că acesta realizase ce se întâmplase şi devenise îngrozitor de gelos. Realiza teribila disproporţie între ei doi şi de aceea duşmănea chiar şi pietrele pe care se aşeza ea, era gelos şi pe pieptenii pe care-i folosea ca să-şi aranjeze părul ei cel lung. Îi făcea atât de dese scandaluri şi-i arunca atât de multe priviri veninoase, încât Mammei Kappa i se găuri hârtia şi hard disk-ul pe care povestea aceste lucruri.

Şi tot el, ah! stimaţi cititori! acest caracter infect! când a văzut o pisică sălbatică, a recunoscut-o în ea pe Sevastiţa; noapte de noapte stătea călare pe fereastră şi mieuna ca un cotoi, nepăsător la farmecele Frumoasei-cu-părul-lung, care-l aştepta în aşternut. Când a văzut că Pitpalac chiar începe să-şi ia în serios rolul de motan: începuse să-i crească şi coadă şi i se ascuţiseră urechile – Frumoasa a fugit înapoi la Vaca-fără-coarne. L-a găsit acolo pe Maşinist, fostul sclav al lui Ntiy, şi s-a îndrăgostit de el.

Maşinistul a aruncat sicla cu ulei de ricin din care tocmai îi dădea cu linguriţa robotului de curăţat scoruşe – imediat a însoţit-o la biroul de stare civilă al deşertului. Mamma Kappa avea să-i cunune, cu lacrimi în ochii care-şi vedeau în sfârşit o poveste terminată într-un mod fericit. Bătrâna le promise în chip de cadou de nuntă o călătorie pe Lună. Maşinistul începu să lucreze cu fervoare la racheta Saturn Cinci.

Tot cam pe-atunci, Pitpalac, izgonit şi de neamul pisicesc din motive de lipsă de premoniţie, trădat şi de Sevastiţa care preferase un tigru *veritabil*, cu blana catifelată şi răgetul de oţel, înfăţişării lui de cotoi bucureştean jigărit – începu să facă anticameră la Mamma Kappa cu tot felul de cereri. Se izbi de mai multe ori de intransingenţa unei antilope-secretare; chiar încercă să o seducă, dar fu prins de Cerb şi luat în coarne. Şontorog, reuşi în cele din urmă să fie primit de patriarhă.

Mamma Kappa avea un fel de prunc încropit de Maşinist din transistori de rebut, care ştia să plângă, să râdă, să miaune, să discute filosofie, managementul riscului în afaceri, să-l imite pe Nicolae Ceauşescu şi să joace şah. Pitpalac a intrat la Mamma Kappa când aceasta tocmai îşi alăpta copilul. Ea l-a poftit să stea jos şi l-a ascultat răbdătoare, apoi i-a semnat o hârtie şi astfel Pitpalac şi-a putut deschide un birou în deşert.

Serviciul lui se numea Avize şi se ocupa cu aprobarea cam a oricărei activităţi care avea loc pe acolo; în special, trebuia să aprobe zborul de nuntă al Frumoasei-cu-părul-lung şi al Maşinistului. Acesta terminase de mult racheta, însă nu-i sosise aprobarea. De câte ori încerca să se intereseze, ghişeul fie era închis, fie Pitpalac era în stagiu de perfecţionare, concediu de odihnă, recuperări sau şedinţe urgente. Iar când, cam o dată din douăzeci de tentative, îl găsea, Pitpalac îi mai cerea nişte hârtii, referate sau declaraţii.

S-au plâns – şi, odată cu ei, toţi Maşiniştii – Mammei Kappa, care a ridicat din umeri şi a spus:

- Trebuie protejat, specia lui este pe cale de dispariţie. Numai asta ştie să facă. Şi oricum, în curând şi mimoidul acesta se va dizolva în Ocean.

Situaţia devenise atât de penibilă încât ar merita să fie descrisă folosind cacofoniile din prima parte a poveştii: cactuşii nu aveau voie să crească şi cu atât mai mult să înţepe, hienele nu puteau lătra decât un sfert de oră pe zi şi nu se puteau înfrupta dintr-un cadavru decât dacă analizele erau mai recente de 24 de ore (atât ale lor, cât şi ale cadavrului), păsările nu aveau voie să ciripească decât anumite lucruri, până şi Mamma Kappa nu avea voie să-şi alăpteze pruncul decât dimineaţa şi seara. Era cu mult mai rău decât pe vremea lui Mobutu Sese Seko Kuku Ngendu Wa Za Banga.

Enervată, Frumoasa-cu-părul-lung se hotărî: merse la Pitpalac, îşi dădu la o parte pe moment pielea feţei redevenind coşmarul lui dinainte, se aplecă asupra lui şi făcu bau! clanţ-clanţ. Pitpalac leşină ud între picioare, după care Maşinistul îi dezasamblă capul şi umblă niţeluş prin el. Mamma Kappa n-a aflat niciodată nimic; însă noul Costel Pitpalac a rezolvat într-o clipă toate cererile pe care nu le rezolvase în mai mulţi ani.

Frumoasa şi Maşinistul au putut, în sfârşit, pleca în călătorie de nuntă. După desprinderea celei de-a treia trepte a rachetei, l-au zărit pe Ntiy zburând pe lângă ei costumat în roşu şi albastru. Acesta penetră prin peretele capsulei, preluă comanda şi le spuse cu o voce sigură că-i conduce spre adevăratul Pământ, deoarece locul unde fuseseră până atunci era o înşelătorie, un fel de cutie-muzicală-din-stringuri-în-metrică-Schwartzschild. Un joc de iluzii, ghem de metapoveşti controlat de o entitate numită Mamma Kappa, într-un megasistem unde nici spaţiul, nici timpul, nici morala, nici frumuseţea nu aveau relevanţă. Şi tot Ntiy cel îmbrăcat în roş-albastru luă legătura cu Remoteligenţia pe canalele anyonice şi le transmise câteva instrucţiuni sumare.

Pitpalac fu transformat în pitpalac şi trimis înapoi în Bucureşti (intersecţia Veseliei cu Înclinată), unde se reîntâlni cu Sevastiţa, pe care tigrul o alungase pentru o panteră neagră şi extravagantă. Sevastiţei i se zburliră mustăţile când îl văzu, iar P(p)itpalac(ul) se trezi în întregime în interiorul ei. Ne reamintim că la începutul poveştii îşi dorise tare ca acest lucru să se producă numai cu o numită parte a corpului său. În general obţii cam totdeauna ce-ţi doreşti cu ardoare, însă de cele mai multe ori în exces.

Mamma Kappa mai răsuflă o dată uşurată şi se puse din nou pe treabă, inventă un Pitpalac electronic pe care-l alăpta la sân şi care făcea pipi când îi arătai un cap de mort. Aceasta deoarece pruncul vechi i se defectase, iar Maşinistul nu va mai fi de găsit prea curând. Şi între timp se apucă să lucreze la un nou basm african, precum şi la o modalitate de a determina Remoteligenţia să-i transmită aceste poveşti dincolo de stringuri şi metrici încolăcite.

Se pare că până la urmă a reuşit.